І

А це ще одна про самогонку історія.

Надумався нагнати до іменин. Бо казьонки не накупишся. Приладнав апарат, включив газ, воду холодну — закапало, задзюркало: дух по кухні пішов, хоч сідай і закушуй!

А тут у двері дзвінок.

"Кого чорти принесли?"

Завмер, дихнути боїться.

А воно подзвонило і вдруге... І втретє дзеленькнуло.

Потім затихло.

"Пішло, слава Богу!"

І тільки отак подумав, як у двері чимось металевим зашкрябало. Роззувся поспіхом, до дверей навшпиньки підкрався. У вічко заглянув.

Злодій!.. Точно злодюга!.. (Сусіда обікрали три тижні тому. Отак же у двері дзвонили: перевіряли, чи є хто дома).

Нахилилося, ключі до замка підбирає.

"Ну, я ж тебе пригощу!"

Ухопив топірець, причаївся.

І тільки двері прочинилися, тільки-но голова з'явилась — тюк обушком по маківці!

Злодій під ноги і ліг.

Доки той не очуняв, зателефонував до міліції.

Прибігли одразу ж. Пов'язали злодія, а виходити не поспішають: принюхуються. Один аж облизався:

— Самогоночка?

— Та жену на іменини. Ви ж знаєте, які тепер статки.

— Нарушаете, громадянин. Положено штраф.

Як не вмовляв, склали акта.

II

Отака правда на світі! Він їм злодія живого впіймав, а вони замість дяки штраф присобачили!